Ovidiu Bufnila

Africa vrăjită

Navigatori de-ai noştri ne-au transmis semnale disperate. Au slobozit o tristă notă de jazz dintr-un trombon de sticlă. Nu găseau Africa. Zăreau doar sclipirea Mediteranei revărsîndu-se tumultuoasă în Oceanul Atlantic. Doar atât. Din când în când, dintre valuri, ieşea câte o pompadură argintie care cânta cântecele porcoase şi care tot chite să se drăgălească pe seară cu vreun matroz ca să pună la cale o nouă specie de fiinţe fabuloase. Vrăjitoarea Esmeralda, proaspăt întoarsă de la Congresul Mondial al Magicienilor, ne-a strîns într-o seară ca să ne desluşească ce şi cum în această cumplită chestiune. Au venit la întâlnire mai mulţi deputaţi şi senatori, gunoierii din nord, femeile despletite din clanul Gomero, fizicienii reformaţi din Huko, sticlarii hrăpăreţi din Fasinmo şi circarii din Gastrea. Toate fiinţele astea fabuloase se dădeau în vânt după poveştile vrăjitoarei deşi, potrivit unor surse care doresc să-şi păstreze anonimatul, mulţi n-o credeau pe Esmeralda. Aglaia Protopopescu plîngea în hohote după Europa şi America. Eu am vrut s-o consolez în fel şi chip, dar ea m-a făcut cu ou şi cu oţet şi mi-a spus, aşa, de la obraz, că-s nesimţit. Vrăjitoarea Esmeralda a adus cu ea un glob de cristal, ca să ne citească în el trecutul, prezentul şi viitorul. Ea a fost de părere că noi, cei din arhipelagul Adamville, vom rămîne singuri pe Pămînt şi că vom da naştere unei rase superioare. Ne-a transmis chiar şi mesajul papei Urban, care, de cînd dispăruse Europa, zbura peste ape într-o fortăreaţă de cristal. Dar noi, cei din Adamville, eram liber cugetători de cînd ne ştiam. Era mai mult ca sigur că vrăjitorii din Ngorongoro pierduseră Africa cu farmecele lor. Folosiseră în acest scop picioare de cocoş, fructe de mango şi de blinel, nisip de Nil, praf din oasele faraonilor, sînge de fecioară, praf de puşcă britanic, nişte pase magnetice furate de la CIA, boare de primăvară din Cotul Iberic, parfum de trandafiri masonici, nişte discursuri de-ale lui Stalin şi Franco, un lighean de argint în care se îmbăiase Napoleon cînd era mic, coarne de cerb aduse de la Marile Lacuri, ceva muzică de cartier, buric de vădană, urlete de elefanţi şi coajă de ou de struţ. Şi gata vrăjitoria! Ia Africa de unde nu-i. Esmeralda voia să ne înfioare, se vedea de la o poştă. Pricoliciul de la Arsenal s-a lăudat că vraja fusese chiar a lui, că ar fi fost la clenciuri cu nu ştiu ce forţe oculte, cu nu ştiu ce servicii secrete de dincolo de orizontul vizibil. Era îmbârligat cu spiritul lui Garcia, dictatorul bolivian al anilor ’50, cu nişte fiinţe venite din cosmos, cu nu ştiu care mafiot din Sicilia şi uite-aşa mai departe. Navigatorii ne-au mai transmis o vreme diverse semnale. Văzuseră în calea lor înspumată tot felul de balene zburătoare, un delfin cu cap de cerb, un şarpe cît statuia libertăţii şi nişte oameni cu trei mîini care pescuiau macrou şi sardină, dar comunicau în altă frecvenţă decît noi. Am consemnat conştiincioşi toate aceste poveşti şi le-am trimis prin WorldNet celor din Asia şi Australia, încercînd să-i avertizăm. Împăratul Japoniei nu ne-a crezut pe cuvînt şi ne-a promis că o să ne bombardeze arhipelagul, iar chinezii au zis şi ei că or să ne invadeze într-o bună zi ca să ne treacă cheful de şotii. Era clar însă că întreaga rasă umană era pe ducă şi că Forţa Universală o chema la ea să achite nota de plată. Noi am vorbit cu guvernatorul nostru, îndemnîndu-l să ia nişte măsuri preventive. El a încercat să ne liniştească, afirmînd că glorioasa armată din Adamville era dotată cu lasere ucigătoare care puteau topi orice tanc duşman şi orice rachetă continentală. Îmbărbătaţi cum se cuvine, noi ne-am lăsat păgubaşi şi ne-am făcut praf cu vin de Madeira, lăsîndu-i pe asiatici să se perpelească de necaz.